



Дан одлуке је прошао. Дани одлучивања у наше име тек долазе.

Срби су одлучили да други одлуче уместо њих. Ови избори су дефинитивно показали да је српско друштво подељено, да политичка сцена није биполарна и да брод у коме је једно весло дубоко у води, друго весла у супротном смеру, а треће подигнуто високо у ваздух, не може да се спасе бродолома, нити да издржи буру која је захватила читав континент.

Оствариле су се прогнозе које су најављивале да ће ово бити беспштедна кампања где ће бити употребљена сва, па и она забрањена оружја у циљу неутралисања противника и постизања зацртаног циља – победе по сваку цену и на свим фронтовима.

Ко је губитник, а ко добитник? За разлику од прошлих избора када је то веома брзо било јасно, ови избори донели су више питања него одговора. Јесу ли то напредњаци? Као и увек, први на сцену ступа неуморни и полит-маркетиншки виртуоз Александар Вучић.

Као прави познавалац свог посла он добро зна да једина победа напредњака, она на председничким изборима, мора бити представљена као најзначајнија и мора бити искоришћена као шарена кулиса која ће сакрити поразе за које је он лично одговоран.

Да ли је нетачно рећи да је Томислав Николић те ноћи 20. маја када је прогласио своју победу славио окружен страначким губитницима који су деловали срећнији од њега јер им је управо он спасао политичке каријере и на неки начин их одржао у политичком животу?

Александар Вучић је трећи пут, овог пута најубедљивије, изгубио у трци за градоначелника Београда где је Драган Ђилас однео убедљиву победу. Јоргованка Табаковић није добила убедљиву скупштинску већину јер је напредњачка листа освојила „само“ 73 посланика, те је њена кандидатура за премијера остала без адекватне

подршке. За Војводину се унапред знало да је бастаион Деморкатске странке, а ови избори су то само зацементирали, па је и апсурдно анализирати амбиције напредњака на покрајинским изборима. Такође остали су без власти и у већим градовима Србије – Ниш, Нови Сад, Крагујевац, Суботица...

Ови избори покушавани су на два начина у два различита тренутка да се упореде са два претходна изборна циклуса. Наиме, период између два круга председничких избора обележиле су понекад и небулозне тврдње о изборној крађи и захтеви, где чуда, губитника, да се избори понове.

На страну што то законом није предвиђено, на страну што је дошло до понављања гласања на више бирачких места, поред тога што су они који су давали и претеће изјаве првих дана врло брзо после тога заћутали, сва та, чини се намерно монтирана галама је донела још већу пометњу како међу политичком елитом, тако и међу бирачима.

Наједном, за неке, ови избори су заличили на оне од 24. септембра 2000. године. Постоје разне политичке организације, део интелектуалне и квази-интелектуалне јавности, „патриотских“ и „правоверних“ организација који сањају о „5-октобарској контрареволуцији“.

Сузбијање пожара, или „ко умије, њему двије“

Пише: Александар Дикић
недеља, 27 мај 2012 14:58

